

Vraag nr. 199
van 23 juni 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Vlaams Fonds – Leeftijdsgrens residentiële sector

Bij wet van 19 januari 1990 werd de burgerrechtelijke leeftijd voor opname in een residentiële voorziening vastgesteld op 18 jaar. Binnen de residentiële sector van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) hanteert men nog de oude burgerrechtelijke leeftijd. Men spreekt over instellingen voor +21-jarigen (volwassenen) en instellingen voor -21-jarigen.

Op basis van het aantal erkende bedden kan een tehuis voor volwassenen een minimale afwijking verkrijgen om een -21-jarige op te nemen.

Personen met een handicap die ouder zijn dan 18 jaar en jonger dan 21 jaar komen hierdoor vaak in problemen, omdat ze de jongerenzorg ontgroeid zijn en nog niet kunnen worden opgenomen in de volwassenenzorg. Tehuizen die nog open plaatsen hebben maar reeds aan hun quotum zitten van -21-jarigen, kunnen ze niet opnemen.

1. Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?

2. Zijn er redenen om de leeftijdsgrens van 21 jaar te behouden ?

Zo ja, welke ?

Zo neen, worden er initiatieven genomen om de reglementering van het Vlaams Fonds aan te passen ?

Antwoord

Door het hanteren van de leeftijdsgrens van 21 jaar in de erkenningen wil het Vlaams Fonds niet afdoen aan de regeling van de burgerlijke meerderjarigheid op 18 jaar, maar volgt het de trend van al de andere sociale regelgevingen zoals onder andere de kinderbijlagen en de tegemoetkoming mindervaliden. Deze regelgevingen spelen een belangrijke rol in de bepaling van de financiële bijdrage van de personen met een handicap. Ook binnen het schoolgebeuren is de leeftijdsgrens van 18 jaar geen must. De kinderen die verlengd school moeten lopen, moeten verder terechtkunnen in de internaten.

Dat deze scheiding op 21 jaar een probleem vormt voor de voorzieningen voor gehandicapten, wordt als dusdanig niet ervaren.

Er is een soepele toepassing voor de afwijkingen : de tehuizen kunnen een aantal -21 jarigen opnemen en indien het quotum bereikt is, worden de gevraagde afwijkingen met de meeste soepelheid bekeken. Het betrokken quotum is bij omzendbrief vastgelegd en kan worden opgeheven ; ik vraag het Vlaams Fonds dit in overweging te nemen.

Bij dit alles stel ik mij wel de vraag of het wenselijk is een jongvolwassene reeds op 18 jaar definitief in een tehuis op te nemen. Het roept bij mij de bedenking op of niet steeds naar andere, minder ingrijpende begeleidingsvormen moet worden gezocht.

Daarenboven, indien alle 18- tot 25-jarigen in een tehuis zouden moeten worden opgenomen, dient dringend een groot aantal bedden "tehuis niet-werkenden" te worden gecreëerd.

Hierbij moeten we er rekening mee houden dat deze niet alle uit reconversie van internaten zouden kunnen komen.

In de gegeven omstandigheden zie ik geen reden om de werkwijze m.b.t. de leeftijdsgrens van 21 jaar te veranderen.